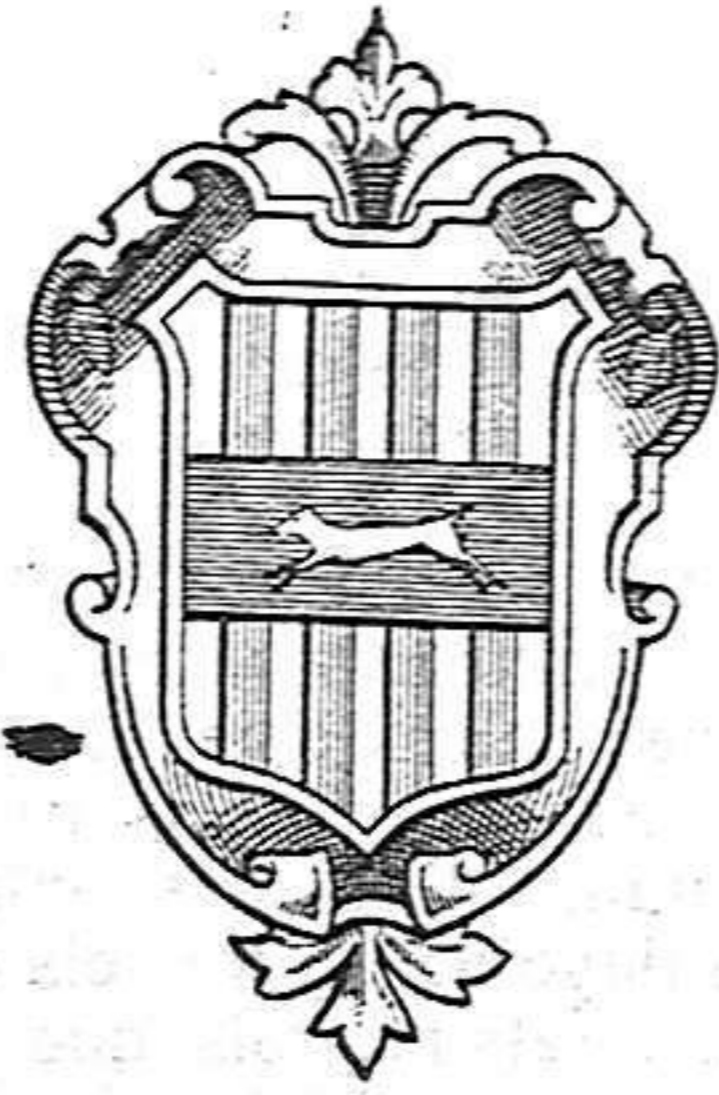

La Veu d'Inca

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Murta, 5.—INCA.

Any I

SETMANARI POPULAR
INCA 5 JORIOL 1915

Núm. 27

PAGAMENT A LA BASTRETA
Un trimestre Una pesseta

Alabansa i Bendició al gran sabí i polígraf mallorquí, màrtir de la fe catòlica, Beat RAMÓN LULL en el VI Centenari de la seva gloriosa mort.

1315

INCA I EL BEAT RAMÓN LULL

Les festes centenàries pel Beat Ramón Lull han superat, de molt, a les esperances concebudes. Elles deixaràn en nostra ciutat recorts imborrables.

Inca ha sabut demostrar una vegada més que al tractar-se d'enaltir son nom, al tractar-se de quedar bé, com vulgarment deim, davant els demés pobles, ella és molt dúctil, per dir-ho així, és molt atenta i sab respondre amb entusiasme a les esperances en ella depositades.

Inca, amb les passades festes lulianes, ha dit, ben alta i fortament, que sent encara en si meteix la vida que li llegaren els Reures, Serres i Malferits...: vida de fe, vida de religiositat; i que ella jamai farà deshonra a tan preuada herència...

¡Diades consoladores les del 28 i 29 passats, pel nostre poble!

Intentar descriure el moviment d'entusiasme que generalment reinava; voler fer reflectar no més els principals detalls d'aquestes festes, seria tasca difícil.

Vivim encara baix de l'influència de ses impressions rebudes; impressions fortes que perduraran en noltros per molt de temps. Per això únicament podem dir ara que Inca ha quedada en el seu lloc, que la vasta Iglesia

Bocet en fane de l'estatua del missioner catòlic del segle XIII, Ramón Lull, encarregat per l'Excel·lentíssim Ajuntament de Palma a l'egregi escultor català, D. Juan Sansó, (segons acort pres a 24 d'octubre de 1889). S'havia de fondre en bronzo, de quatre metres d'alçada, per coronar el monument estudiat p'els artistes mallorquins D. Bartomeu Ferrà i D. Fauste Morell, ambdós de la R. A. de Belles Arts i de la comisió de Monuments de Balears.

1915

franciscana era incapaç de contenir tanta de gent com hi acudí a escoltar el verb eloqüent i arrebatador dels oradors sagrats; que les il·luminacions i alimares foren generals, que la processó resultà una imponent manifestació de pietat luliana... Amb una paraula, al contemplar a nostre poble unit entusiasmat en honorar an el Beat Ramón Lull, amb un festeigs, amb tan poc temps preparats, nos sentirem altament orgullosos d'esser inques....

Perque hi ha que notar una cosa: Inca com tots ets altres pobles, desconeixia, casi diré completament, l'excelsa personalitat de Lull. Però bastava que veus eloqüents, que persones autorisades el proclamassen com, a la més alta gloria mallorquina; bastava que l'e-hi presentassen còm a sa joia més valiosa que posseïm a Mallorca, perque s'aixecàs ben rabenta a ensalçar sa memoria del *Fill Major de nostra rassa*.

I així, part damunt s'interés naturalíssim que tot poble cult l'a de tenir, de no passar per desentent i poc educat, quant se presenten fetxes de tal mena, hi vèrem en eixes festes tot un poble fermament arrelat en la fe i la religió; i llevors, fruïnt de veres la nostra ànima, al contemplar a nostra ciutat perseguint un ideal tan noble, aprofitareu moments tan ditxosos, en pregar a nostre excels compatriç, que la fés una

ciutat més beneurada encara, més gran, més creient...

La pietat lulliana està ja a Inca assegurada!... Desde ara conta a una devoció més, que per esser genuïna i nostra, ha d'esser eficacíssima pel nostre engrandiment i felicitat....

Inca acaba de protestar unànime i solennement contra la passada correspondència envers la memoria ínclita del Beat Ramón, prometent-li ensemps amor i veneració...

Es d'esperar, idò, no s'oblidarà ella de cumplir una promesa solemne, feta en dies tan memorables...

¡Gloria, una vegada més, a Ramón Lull, en el seu VI Centenari!

J. A. Pvre.

Inca 30-6-15.

Epitafi del Beat Ramón Lull

Compost per Mossen Riber.

L'amic d'Amat — el benenat Blanquerna
el foll Ramón — el plé de seny Phantàstic
raposa en pau — que no tenia en vida
en alabauit — d'aquesta freda tomba.

Clam en desert — va ser sa veu perduda
Hom de desigs — ell fou com un Profeta.
De tres desigs — no més un se'n consuma.
Hom blasma l'Art — hom Miramar afolla:
sols prengué mort — per via de martiri.
Ci jau, en pau — dins la vermella vesta.

O lassetat — del temps i de la rassa!
O cansament — del segle en tardania!

Tu, vianant, — d'aquesta present vida
sens plors als ulls — sens flama en el coratge
cor sense amor — negre oritzó sens astres
indiferent — davant la muda tomba!
Ara ou la veu — qui't diu des del sepulcre:
«Si aigua vols — mos ulls de plor decorren
i si vols foc — qui't il·lumina la via,
vina a mon cor — i encen-hi ta llanterna!»

TRES PASSATGES DE R. LULL AMB RELACIÓ AMB ALTRES TRES MO- NUMENTS, FITES DE LA CARRE- RA DE SA VIDA.

E-hi ha moments en la vida que son d'una alta transcendència pera quiscún dels homes, fets que dins l'Historia i en l'economia particular marquen un canvi, una crisi; crisis i canvis que en els plans de la divina providència, realitzen un de sos als i eterns decrets.

Tres d'aquesta mena ne trobam en la vida del Beneventurat Ramón l'il·lustre i ecelsat conferrani, a honra del qual celebra Mallorca, la mare-patria tan lluides festes centenaries; i són: sa conversió en Deu de sa vida depravada; la vocació a vida ascètica; i sa vida d'apostolat.

Mes aquests tres gets de la vida de Ramón, estan amb íntima relació amb tres monuments, com si diguéssim que en ells restaren escultrats, restant ensemps com a fites que marquen la trajectoria de sa llarga carrera.

Són aquets tres monuments, el vell casal de l'Almudaina, teatre de vida mundanal,

ensemps que testimoni de sa tramudansa a les coses de Deu; Randa amb son petit oratori de eura, on fonc il·luminat Ramón i en ales de sa exelsa pensa es remonta fins a les més altes regions de l'ascètica; i Miramar, la darrera de les tres fites que marca sa resolució definitiva, sa vida als treballs de l'apostolat.

Avui que Mallorca tota es commou i es desfeixina per honrar com se mereix un fill tan il·lustre aquets, monuments par que reclama demunt d'ells ses mirades, com dient en sa desolació a tots els que passen: Oh, vosaltres, els mortals que en desvari anau camí de la vida, posau esment a nostra desolació, considerau nostre dolor, que amara de dol les centuries.

A sol ixent encara d'una etat de gloria, Mallorca tengué corts i rei propi, i fonc l'Almudaina el lloc de la residència real.

Era l'Almudaina un recinte ben murat constituint una fortalesa dintre la ciutat mateixa, ont tenien sa cort els Emirs de Mallorca, i els més triats de la noblesa serraïna també s'hi hostetjaven. En el repartiment que's feu dels bens de l'illa reconquistada per D. Jaume I, aquest la volgué per ell. A poc a poc va anar reduint-se amb motiu d'edificar-s'hi la gegantina Catedral, el palau p'el bisbe i el convent de St. Domingo; i d'obrir-se els carrers que uneixen els contorns dels susdits edificis; fins a quedar reduït a lo que's ara.

En aquest estat de desmembració el trobaria ja l'Infant En Jaume II, quant vengué a Mallorca per orde de son pare el Conqueridor perque els mallorquins el jurassen per son successor legítim a sa corona d'aquesta Illa.

Amb sa cort de l'Infant vengué Ramón Lull que de paig de Jaume I havia passat a senescal o majordom de l'Infant En Jaume II.

La pensa que se agrada de recordar el dies antics de nostres glories, ai! ja mortes, no pot menys d'evocar entre cent noms il·lustres el del gran senescal Ramón Lull, i de contornar amb delectansa la gallardia de distingida figura. Mes ai!, brassa de foc impur el retrau la memoria que abans que ferís amb s'ardenta dentellada, ja amb son alè marcía tota flor d'ignocència. ¿Qui llavors haguera pensat que en els plans de la Providència el voluptuós Ramón havia de ser un segón Agustí?

Terrible fou l'avís del cel, violenta i ruda la lluita de sa conversió. Però ses visites reiterades de Jesús crucificat ja el resolgueren a la fi a mudar de vida, i els ulls de Ramón foren torrentals de llàgrimes nades, de lo més íntim de sa ànima contrita que estingiren la brasa de foc de sa concupiscència de son cor, i la transformaren en forn de amor pur i perfecta.

Oh! ¡jo te salut vella Almudaina, de crepit monument de la grandesa humana que vius encara testimoniant la follia mundanal de Ramón! La magestat de tes torres coronades encara imposa, car bé imposa més el silenci de ton dolor! Ah, el sol que cada matí s'enfila a guaitar per tes rompudes cresteries, ab sa besada de llum no omple d'alegria tes cambres desolades, ni ai! fa revivre la gloria i la magestat de ton trone real! Car bé mostra barratjant-se amb besada de mort allargant-se en ton si reis i reines dames i cavallers, escuders i paiges. El ponent te amara més i més de melancolia i la nit te endola de ses ombres! I com muller que ha enviudat, amb la renaixensa de la claror matinal no mudes de vestit; es el dol ton trajo etern; i per ço restes dins l'Historia come túmol d'un funeral. Filla de ton ferrer la Seu gegantina s'alsa devant de tu, ungit son front de poder d'un

sacerdoci atorn. L'obra estable i perennal de Deu front a la obra caduca del home! La vanitat abatut el front cobert de pols i cendra, rendint tribut de humiliació i de dolor a Deu en s'obra immutable. Mes ella aconhortant ton dol i consegrant-lo de realesa te volta amb la sagrada pompa de sa lliturgia flairant-te amb l'encenser i murmurant pregaries dementres tos inemics, els que t'han subjugada i presa riuen i folguen distribuint-se tes despulles....

I ara seguim a Ramón en sa nova vida.

Uns deu anys passa encara després de sa conversió en mig de la societat teatre de sos desordes, edificant-la amb bon exemple de penitència, fins que en 1272 puja a sa montanya de Randa, i amb tal fet sa vida pren un alta virada, la segona de les crisis que anam a estudiar.

Es la bondat, segons un principi de filosofia, naturalment comunicativa. I per aixó és que Deu que és bo per essencia tendeix a comunicar-se als homos, volent que participen de les seues excel·lencies. Per aixó quant Deu toca al cor a un pecador perque es convertesca no's contenta en que romangui amb estament de sa sola abstinencia de pecat: sinó que vol que vaja adelantant en el treball de plantar virtuts dins de la seua ànima, i alcansi un grau de gloria a mida de son designi etern. I si aquest és de aconduir-la per vies extraordinaries de santetat, llavors si que be sembla que Deu vulgui arribar a l'efusió amb l'ànima predilecta.

Doncs la voluntat de Deu en Ramón era de que adquirís el més alt grau de santetat i la comunicació altíssima que sols dona a les més triades ànimes. Per axò l'Esperit de Deu qui a qui ont vol inspira, crida a Ramón a les escelsituts de la vida espiritual i el s'endugué al desert pera parlar-li en el silenci dels boscatges.

No feia encara vuit dies que havia pujat a Randa, el lloc de son ermitatge, i ja rebé del cel il·lustració altíssima per compondre el primer de sa multitut de llibres, l'Art magna o Art de trobar veritat, fent aixís Deu nostre Senyor fecond el primer dels seus tres projectes.

Per escriure'l s'endevellà de Randa al monasteri de la Real i se'n hi tornà després de enllestit i per uns quants anys e-hi feu vida ermitana.

Qui podrà les intenses suavitats que umpli per aquell temps la seua ànima? ¿les llums que fecondaren la seua pensa, les ardencies d'amor que l'Amat foquetjà el cor de l'Amic? Desde aquella escelsitut sanctificada, duia ell a pasturar la pensa per les prades que floreixen sota les plantes del Amat, per les costes marines que la adoren posant fites a les aigües conturbades, per l'emplaria del mar vibrant a sa presencia com l'arpa del sagrat salteri; per la fondaria de la atzur sembrat d'esteles eternament vigilants i atentes a la contemplació de les gracies del Amat ros i candi i escullit entre mil; i sempre de la pastura retornava plena i exuberant de exalsades il·lustracions.

Mes! Oh Randa, montanya amada, montanya de visió!

Vengué el dia en que l'asceta il·luminat et dava l'A-Deu etern ¡jai! l'anyorança encare't dura, perque amb sa desaparició és privada de tota consolació, orba de tota llum excelsa, allargant-se mes i més el temps prova, els anys de sequia espiritual.

¡Oh! que Deu en sa clemencia altra volta te visiti i't fecont i veges llarga nescia de fills anacoretas, que sies de bell nou exalsada, i l'Omnipotent te prengue per peanya de sa gloria....

Era a principi de 1276 quant la vida de

Ramón prenía una definitiva i ben marcada direcció; la vida d'Apostolat, deixant-mos com a fita de tal virada la fundació del Col·legi de Miramar, planté d'apostols que li ajudarien a escampar per tota l'amplaria del món el coneixement i l'amor a l'Amat.

Així com la vida contemplativa té per principi la comunicació de la divina bondat a l'home, així la vida activa té per llei la comunicació dels bens rebuts de Deu als altres homes germans. Deu ademés sol per aixó mateix enriquir a tals ànimes per medi gracies extraordinaries, que com ensenya la Teologia, per la seua naturalesa mateixa tendeixen a la santificació i millorament espiritual del proïsme.

Per axó Ramón que a més d'asceta ha rebut del cel la ocasió de apòstol, no s'asacía en seguirla mitjansant la vasta producció de ses obres i així va fundar Miramar, i quant ja'l té encaminat comença la tasca de sos llargs i multiplicats viatges, per fer arribar fins al termes del món l'ardencia de la seua paraula i l'amor a l'Amat que'l coronia.

Però, atent sempre, en mig de ses correries apostòliques, a son projecte de fer fundar Col·legis de llengos orientals per dur a conenixeiment del Amat els esgarriats del Islamisme, ne parla a reis i prínceps de la terra, mes son propòsit arreu no troba més que indiferencia. I fins Miramar amb tanta eura i nodriment d'amor per ell engendrat, ensemps que sa alegria, havia de ser son desconort. ¿Degué també preveure enfora la sinistra fortuna que li caldría?

Oh si, al Miramar, passades les fruisor i dolsors primeres de la naixensa, ta sort fou atenyer el menyspreu, ta herencia fou l'habandó. I si després de llargues centuries una genf forastera ful a tanta gloria, restaura tos murs envellits, dins tu no queda restaurada la part millor, no reviu la mescia apostòlica de ta fillada morta, i has romàs talem decorat per un amor que abans d'abrassar-se ja feu divorci, bresol restaurat per uns fills que no arribes a gorir ni a gronxar.

Planyent tanta dissort s'arroseguen a tes plantes commogudes les ones del mar i modulant cantic d'alegria, te flairen d'aromes el pins i amb veus de llàstima te bresen dins el silenci de l'hora nocturna, altes les estrelles te amaran de plor cada nit.

Mes per sobre les ones amargues del dolor, per sobre la mar revolta de la contradicció, alta demunt tot s'arboria sobre de tu la figura del apostol colosal, que amb contes de cercar a l'Amat

tot l'ample del mon corría,

I si

frescant lo mon envelleix,
mes lo seu cor, no envellía.

Bartomeu Cantallops.

(Treball llegit a la vel·lada literari de les festes centenaries d'Inca de Ramón Lull).

CATÁLEC DE LES OBRES MÉS CONEGUDES DE RAMON LULL, PUIS EN TÈ A CENTENARS.

- Doctrina Pueril.
- Libre de Cavallería.
- Libre de Clerecia.
- Art de Confessió.
- Libre de Contemplació.
- Obres rimades.

- Blanquerna.
- Libre de Demostracions.
- Libre de Sancta Maria.
- Libre del Gentil e los tres Sabís.
- Libre dels articles.
- Libre de ço que deu Hom creure de Deu.
- Fhantásticos.
- Començaments de Medicina.
- Art Amativa de Bé.
- Flors d'Amors.
- Libre de Antecrist.
- Art d'atrobar Veritat.
- Taula General.
- Art Breu.
- Lógica nova.
- Felix de les Maravelles del Mon.
- Libre d'anima racional.
- Libre del Home.
- Arbre de Filosofia Desitja la
- Libre d'Entenció.
- Art de fer a solre Questions.
- Libre de nova Geometria.
- Tractat d'Astronomia.
- Libre Quadratura de Cercle.
- Arbre de Sciencia.
- Libres de Proverbis.
- Arbre de Filosofia d'Amor.
- Els tres llibres de Deu.
- Libre de Consolació d'Ermitá,
- Libre de virtuts e Peccats.

Ecos de Ca-nostra

FESTES CENTENARIES

El dia de la festivitat de Sant Pere s'acabaren les festes del VI Centenari de la mort del Bt. Ramón Lull, que s'han celebrades a Inca. Són estades unes festes de glorificació suprema del nom de Lull, d'aquelles que deixen una impressió eterna a tots els qui les han vistes i sentides. Comptem-ho a pedres grosses i per capítols per treurer-ne trelat.

Ornamentació de St. Francesc.

A l'altar major s'havía colocat l'artística i colosal Estàtua del Beat, que hi ha a San Francesc, damunt un trono de niguls i sobre fons d'hermosos domaços. D'una paloma, figura de l'Esperit Sant, posada a gran altura, devallaven com uns raigs, fets de plec de blanca roba, figurant cubrir la figura excelsa i contemplativa de Lull i tot l'altar que estava artísticament compost i il·luminat.

An els capitells de les pilastes dels arcs de la nau, i enmig d'un encrevat de paumes, s'adressaven banderes, en número de dotze, que amb caràcters gòtics duïen el nom de dotze ciencias que Lull havia tractades en sos llibres. De capitell en capitell penjaven garlandes de murta i flors. Sobre'ls socles

de dites pilastes altres encrevats de paumes sostenien come plagamins amb versets trets del llibre del Amic i Amat.

Tota aquesta ornamentació s'era il·luminada esplendidament. Tota la gorníça, ampla que envolta'l temple, estava plena de peres elèctriques, a més dels grans focus que e-hi havia a l'altar major i en el llantoner, formant un conjunt magnífic i sorprenent que feia sentir gloria a les ànimes més fredes.

Triduo predicat.

Dia 27 comensà ja amb totes las solemnitats descrites. E-hi havia massa preparatius perque el poble no correspongués amb entusiasme; així és que la gran Iglesia de Sant Francesc s'omplí de gom en gom.

El primer vespre, Mossèn Jeroni Pons, predicador del Triduo, després de descriure les belleses de Mallorca, digué que l'illa daurada era més bella i gloriosa encara, per haver engronsat el bressol de Ramón Lull, de tanta bellesa moral i artística. Se planyía del oblit en que s'havía tengut fins avui per esclatar d'entusiasme oratori al fer ies descripcions del despertament Lulià; la Ciutat de Mallorca, diu, mai havia presenciat espectacles més grandiosos que'l que estant donant les pelegrinacions que visiten el sepulcre del Beat. Amunt als cors, a Inca li toca donar exemple.

El segon vespre se cantaren completes, prenent-hi part el poble.

L'Escolania seràfica i demés elements que s'hi havien agregats fregueren tot s'estam, cantant lo millor del seu repertori: una salve monserratina, l'himne del vespre d'En Torrandell, pare-nostros i cançons lo més gros de tot.

Mossen Pons tornà predicar; parlà de la conversió de Lull, comparant-lo a la Penitenta del Calvari que no tenia mitges tintes en l'amor. L'amor de Lull era social, puis cercava unir a tot el món amb son Amat, amb l'abrassada de Jesucrist. Això va esser l'ideal dels seus treballs i sufriments de tota sa vida que donà en cruent martiri per aqueix meteix amor. L'orador sagrat, fa veure el contrast que hi ha entre Lull i la present generació, que, estant unida en tants de medis de comunicació, bull en cruel guerra perque li falta l'amor de Cristo en que Lull volia unir tots els pobles de la terra.

L'animació i entusiasme vessa per tot. L'himne del Centenari, compost per Mossen Riber i el Sr. Torrandell és cantat pel poble amb gran perfecció i alegría, acompanyat d'orga i armonium, com tots els vespres de la novena, baix la direcció del autor de la música.

Comunió general.

El dia 29 de Juny, festivitat de Sant Pere i diada principal de les festes d'Inca, per celebrar-se el sisè Centenari del martiri del Beat Ramón Lull, i no de la seva mort que escau dia 5 de Joriol en que faràn les festes a Ciutat. Aqueix dia, idò, tengué bon principi; el primer acte fone una missa de Comunió general a on assistiren un milenar de persones a rebre e l'Pa dels Angels, men-

tres se cantaven cinc himnes eucarístics diferents.

Missa Major.

Es hora de comensar l'ofici i el carrer de Sant Francesc està en moviment. Encara n'hi ha que posen formoses penjarolles a les poques finestres que no'n tenien; la iglesia se va umplint fins a vessar; el Bal·le D. Pere Balle, presidint l'Ajuntament, ocupa la seva bancada; el Coronell D. Waldo Calero, amb altres oficials, també fan honrosa representació; s'han encesos els darrers ciris i la electricitat apareix en sec, puix la Fàbrica ha amollat aposta, mentres finalisen els darrers cantos de Tercia.

Comensa l'ofici que celebra Mossen Miquel Llinàs Ecònom, assistit de Mossen Antoni Palou i Mossen Guillerme Pujades.

Se cantà la Missa *Pontificalis* del Mestre Perossi a moltes veus, baix la batuta del Pare Llinàs i acompanyada de Mossen Tomàs Mora, Organista de la Parroquia.

A l'ofertori cantà les glories del Beat Mossen Nicolau Saggese, Ecònom de Bunyola. Presentà el Beneventurat Ramón Lull, senyint amb tres corones: de Penitent, de Apòstol i de Màrtir, engastant-hi perles i més perles, rubins i més rubins trets dels fets i les virtuts del Penegirià. Diu que Lull és el prototipus de la personalitat mallorquina i que a les seves obres deven enfortir nostre caracter i esperit religiós i patriòtic. En el llibre de *l'Amic i Amat* trobarem fons de verdadera devoció, fugint de molts de devocionaris forasters que no diven res. Nostre ideal deu ser estimar i seguir a Ramón Lull, encara que aquest sia un trobador i un poeta, perquè és un poeta de nostra terra que, sentint nostra vida i estant dins nostre esser, mos vol dur al cel. S'alegrà del homenatge que tributàvem a Lull, perquè un poble que sab honrar els seus homes il·lustres i sants que'l guien per vies de verdadera prosperitat, és un poble que té vida, esperit i orientats ideals.

L'oració de Mossen Saggese dexà embaiat a tothom.

Acabat l'ofici se cantà l'himne del Centenari.

Processó.

Al capvespre e-hi hagué la conclusió del tríduo amb sermó que digué el mateix orador del matí.

Seguidament, sortí la processó amb el següent orde: Bandera parroquial seguida d'homes del poble, Bandera de St. Josep amb els socis del Círcol d'obres catòlics, Penó Franciscà amb els terciaris que tots portaven exteriorment l'escapulariàbit de l'Orde i representacions del exèrcit i germans de les Escoles cristianes.

Seguía la Creu amb les escolanies de St. Francesc i de la Parroquia cantant els himnes del Centenari, el Clero parroquial i l'imatge del Beat Ramón Lull portada per seminaristes. Feia la capa Mossen Miquel Llinàs, actuant de diaca i subdiaca, respectivament, Mossen Andreu Jaume i Mossen Llorenç Riber, de Campaner.

Presidía la manifestació les autoritats

Civil i Militar amb l'Ajuntament, seguits de la Música del Sr. Rotger que tocava hermoses marxes regulars.

Després venia l'Orde tercera de dones amb un chor que cantava els himnes; els panons de les Filles de María i de la Congregació del Cor de Jesús i la Bandera de la Confraria del Roser, seguits de nombroses representacions de dites entidats.

També e-hi havia una bona representació de Mares Cristianes.

Totes les Congregacions duien el seu distintiu.

La processó sortí de Sant Francesc anant a passar per dins la parroquia i San Domingo. Els balcons estaven adornats amb vistosos domaços, flors i inscripcions de gloria i voleiaven a l'aire moltes significatives banderes. Quant fou a la plassa Major moltes d'alimares ja estaven enceses. Va esser un acte imponent de goig i entusiasme popular.

Alimares

Els dies 28 i 29 se feren alimares per tot el poble. Mai havien vistes a Inca il·luminacions més generals, tots els carrers estaven de festa grossa, tenguent posades banderes, plantes, domaços, llums i inscripcions de lloança al Sant festejat. Moltes cases no pogueren arribar a s'electricitat, malgrat haver-hi un parei d'estols que treballaven. El carrer més adornat era'l de S. Francesc; però els més il·luminats el Major, el del Comars i part del carrer de Sant Bartomeu. Les societats totes posaren cosa. A diferents cases posaren altars dins ses entrades. Va esser una nota ben simpàtica la exhibició de banderes mallorquines. Casi no té explicació que per un Sant desconegut s'hagi fet tant de cas; és que an el poble li han dit que era *nostro*, i la nota patriòtica i relligiosa ha sortida com per encant.

Vel·lada Literaria.

An el teatre dels Germans de les Escoles cristianes tengué lloc una vel·lada literaria en honra del Sant Mallorquí.

Llegiren composicions En Bartomeu Cantallops, En Francesc Brunet, N'Andreu Caimari i En Jaume Sampol. No'n direm res dels treballs dels seminaristes, amb ells honrarem les columnes de la VEU i nostros lectors podran apreciar el seu mèrit.

Honrà aquesta festa literaria el famós poeta Mossen Llorenç Riber, Mestre en Gai sabre, llegint una conferencia magistral que va esser escoltada amb relligiositat. Els aplausos se solen fer an els oradors al pronunciar expressions de gran afecte. Però quant el treball, com el d'En Riber, sempre està a alta atenció, confonent-se les formes literaries del biograf en les del biografat, llevors se deu escoltar en silenci per recullir-ne tot el sabor de la sutilesa de les imatges, per esclatar al finir la lectura amb aplaudiments entusiastes. Així succeí.

Se cantaren varies composicions musicals i l'himne del Centenari que s'escoltà de dret.

El Sr. Ecònom, que presidía la festa, va resumí l'acte donant les gracies a tots el qui havien contribuït en les festes centenaries.

Resum.

La festa s'és acabada. L'imatge estasiada del Beat, romàn sola a la iglesia enmig dels cremaons dels ciris i la murta trepitjada; les encruies de les alimares s'apaguen i les llanternes a la veneciana caven cremades: són el darrer alè del homenatge. Però s'ha encesa una cosa que no acabarà s'oli ni la cera: la devoció i amor a Ramón Lull que perdurarà sempre al cor dels inquers.

¡Visca, idò, Ramón Lull!

DE POLITICA—Dia 30 Juny passat, se reuní la Junta General del Centre Conservador Maurista d'aquesta ciutat, acordant, per unanimitat canviar el nom de la societat amb el de «Joventut Maurista d'Inca», passant així tots e's membres de dit Centre a formar part de la secció Joventut que abans ja actuava.

En el mateix acte, se donà lectura a la següent carta del Ilustre Jefe del partit, la qual fou rebuda amb aplausos:

«Señor Presidente de la Juventud Maurista de Inca.

Mi estimado amigo: Leo el amable telegrama de felicitación que en nombre propio y en el de esa Juventud ha tenido V. la bondad de dirigirme, y a la vez que les expreso mi gratitud por su recuerdo, les saludo cordialmente y quedo suyo affmo. amigo S. S.

q. b. s. m.

A. Maura»

CAMVI DE LOCAL.—El Centre Tradicionalista d'aquesta Ciutat ha canviat de local, quedant instalat an el carrer de Messones, an els alts de la fonda «La Paz»

De todas partes llegan ecos afirmando que la «Piperezina Dr. Grau» es el mejor y único remedio para los artríticos, puesto que con su uso se curan los cólicos nefríticos, la gota, reuma, ciática, arenillas, mal de piedra, neuralgias, etc. Es el mejor disolvente del ácido úrico.

MERCAT D'INCA

Preus que retgiren a nostro mercat

Bessó	a	90'00	el quintà.
Blat	a	25'50	la cortera.
Xexa	a	26'50	id.
Sivada	a	10'00	id.
Id. forastera	a	09'50	id.
Ordi	a	10'50	id.
id. foraster	a	09'50	id.
Faves pera cuinar	a	27'00	id.
id. ordinarias	a	20'00	id.
id. per bestia	a	19'50	id.
Blat de les Indies	a	17'00	id.
Faols	a	30'00	id.
Monjetes de confit	a	50'00	id.
id. Blanques	a	45'00	id.
Siurons	a	30'00	id.
Garroves	a	05'50	

GENGA

Se dessitja vendre, amb conveniencia, cadena de ferro i caixons de zinc, molt bon estat, que han servit per treure aigo a una cini.

An aquesta imprenta en donarán raó.